

ЗА ПО-ДОБЪР КЛИМАТ В УЧИЛИЩЕ

Живеем в динамично време. Светът около нас се променя изключително бързо. Свидетели сме на постоянни изобретения във всички области на живота. Науката се е устремила дори към извънземното и отвъдното. Загадъчното е примамливо, интересно, крие рискове, но позволява експерименти.

Точно така стоят нещата и в човешкото общество. Психолози, социолози, психоаналитици постоянно правят изследвания, наблюдения, анализи на човешката психика и взаимоотношенията между хората. Въпреки това няма ефикасно предписание как да намираме най-правилния подход за общуване помежду си. Липсва и диагноза на обществените болести, както и предписание за лечението им.

Но защо да се лекуваме? Не е ли по-добре да се научим да не се разболяваме?! Това би ни предпазило от лошите последствия на понякога неизлечимите болести.

За мен училището е като модел на обществото в умален мащаб, като опитно поле, където учениците би трябвало да получават теоретични научни знания, но ежедневно в програмата им да има часове и по житейски уроци.

Всяко дете волно или неволно внася в училище модела на взаимоотношения в своето семейство. Колкото и родителите в днешно време да твърдят, че възпитават децата си добре, те го правят с ясното съзнание, че тяхното дете трябва да расте така, че да бъде полезно преди всичко на себе си. Не са рядкост ситуациите, в които враждебността, агресията или недобросъвестността са разбираани от родителите, та понякога и оправдавани.

Всеки от нас растейки започва все по-осезаемо да разбира, че хората са различно добри или лоши, че не всичко е видимо за окото – съществува подлост и лицемерие, че твоите успехи не радват всички, а провалите не винаги будят съчувствие. Свидетели сме колко е лесно да заблудиш учителя за поредното преписано домашно или тест, да представиш чуждите мисли за свои, да накажеш по-знаещите с грозни думи или беззащитните с юмруци.

Защо? Кое ни прави лоши, враждебни, завистливи, агресивни, подмолни?

Проблем на нашето съвремие е, че се страхуваме да говорим открито за проблемите си, да бъдем откровени, а още по-малко да признаваме грешките и слабостите си. Всеки има съвест и тя често ни оставя безсънни. Лошо е, когато се опитваме да я приспим и не ѝ позволяваме да работи за нас.

Стая на ехото, където можем да чуем собствения си глас, изрекъл думите, би ни помогнала по-лесно да се справим с вътрешните си противоречия в трудни моменти.

Всеки таи в себе си вътрешна негативна енергия, която понякога не може да контролира и те кара да крещиш, да риташ, да удриш, да чупиш. Червената стая на агресията и злобата с боксова круша или гумени макети на хора, последвана от бял

коридор на тишината и зелена просторна стая с ромон на вода биха помогнали на дете в такава ситуация да се освободи от напрежението по свой начин, без да нарани някого или нещо.

Класът е нашето семейство през определена част от деня. Понякога той е сплотен, понякога разединен. Всеки е погълнат от своите амбиции, планове, мечти и често дори не иска да забележи случващото се около него. Училищното семейство трябва да има своя обща дълготрайна мисия за целия период на своето съвместно съществуване, както и крайна цел. Най-добре би било тя да бъде избрана и одобрена от децата заедно с класния им ръководител. За да бъде изпълнена ефективно и до край, следва да ѝ се даде гласност, т.е. всеки клас да има информация за другите и да се очакват развитие и резултати във времето. Идеите са безброй – поддържане на зелен или творчески кът, ежедневна или седмична презентация на видеостена във фойето на училището, помощ в библиотеката, грижи за зелените площи и много други.

Чудесна идея е поддържането на близки отношения с децата от по-долните класове. Четвъртокласниците веднъж завършили началния етап на своето образование, биха могли да установяват контакти с новоприетите първи класове, да ги посещават, напътстват, да общуват с тях, да се веселят и играят заедно, докато самите те станат готови да посрещнат новите първолаци. Така големите ще се чувстват отговорни, а малките закриляни.

Напоследък все по-открито се говори, че учебниците са написани неразбираемо за нас учениците, че материалът е труден за усвояване, което го прави безинтересен.

Всеки от нас има достъп до компютър въщи, дори често сме обвинявани, че прекарваме прекалено дълго време в неговата компания.

За да ни бъде приятно в училище, трябва да ни е интересно, дори забавно. Досадно, ненужно, а и неоправдана загуба на време е в час да се диктува нещо, което всеки един от нас би могъл да си набави от една добре разработена, правилно структурирана и защитена училищна уеб страница.

Ние децата сме любопитни, любознателни, но често ни е нужна помощ, за да доразберем, упражним наученото или прочетеното. Това би трябвало да бъде ролята на съвременните учители – да дообясняват, да откриват пропуските и да ги отстраняват.

Домашните работи често са досадни, но ако тестовете се правят в електронен вид, учениците с лекота, удоволствие и редовно биха ги правили на своите компютри. Учителите ще имат улеснен и бърз достъп до работата на всеки един от нас по всяко време.

В днешно време учителите поставят цифрова оценка на знанията на ученика при конкретното изпитване. Често липсва обяснение, аргументация защо тя е такава, като и препоръки за подобряване на успеха.

Компютърът би улеснил и двете страни в това отношение. Би помогнал и на нашите родители да следят по-отблизо резултатите на своите деца, отваряйки техните училищни досиета.

Учениците всеки ден биват обучавани, всеки присъства в час, слуша, пише, участва в дискусии и с това приключва денят. Всеки е ангажиран със собствените си проблеми, успехи или неуспехи.

Идеята е да превърнем класовете в сплотени ядра. За това би могла да допринесе колективната ангажираност, като например ежеседмичната класация на класовете от един випуск по отношение на дисциплина, учебни постижения, успех, самоинициативи, извънкласна дейност. Совата, птицата символ на мъдростта, би могла да присъства на катедрата в стаята на най-добрия за конкретната седмица клас. По този начин всички деца колективно ще бъдат ангажирани да допринасят ежедневно за успеха на своя клас. Би било прието радушно най-добре представилите се да бъдат възнаградени в края на месеца, срока или годината.

Позабравените кръжоци по интереси, груповите спортни занимания, колективните проекти в учебно време са търсен начин за общуване между децата в едно училище.

Живеем в динамично време, но за съжаление носещо нюансите на финансовите затруднения. Дори на нас, децата ни прави впечатление празната аптечка в лекарския кабинет. Лабораторните упражнения и практически занимания са спомен за някои и мечта за повечето.

Ние обичаме своето училище и естествено искаме най-доброто за нас. Ако то не може да ни предложи добри условия за практически занимания поради финансови или други причини, то идеята да се набавят нужните средства и материали би ни помогнала да обединим взаимните си усилия и да се сплотим в действията си.

Коледен или Великденски базар с наши изделия биха били интересен повод за пазарене от страна на нашите близки. Концерт на талантите, а защо не и акция по събиране на стара хартия, желязо или ненужни вече учебни помагала и книги също биха подпомогнали финансово целта, но най-вече биха сплотили децата. Бивайки ангажирани с една обща цел и допринасяйки за нейното реализиране, те биха били доволни от своя принос.

Проблеми в обществото и в частност в училище винаги са съществували. Важно е те да бъдат забелязвани, а хората да почувстват нуждата да ги обсъждат и разрешават.

Фактът, че се търсят мненията и идеите на учениците, ни кара да се чувстваме потговорни и позитивно мислещи. Ние растем с всеки изминат ден и ставаме все по-мъдри.

Вярвайте в нас!

20.12.2011 г.
Варна

Мария Иванова Кондова, 7^В клас
ОУ "Св. св. Кирил и Методий" Варна